

Sygn. akt I ACa 70/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz
Sędziowie :	SA Joanna Kurpierz SO del. Jolanta Polko (spr.)
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. G. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt I C 93/15,

1) oddała apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1 800 (tysiąc osiemset) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Jolanta Polko	SSA Piotr Wójtowicz	SSA Joanna Kurpierz
------------------------	---------------------	---------------------

Sygn. akt I ACa 70/16

UZASADNIENIE

Powód K. G. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.:

1. kwoty 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci ojca P. G. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
2. kwoty 20 000 zł tytułem stosownego odszkodowania za pogorszenie się sytuacji życiowej powoda po śmierci ojca wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
3. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zarzucił, że dochodzone obecnie sumy pieniężne są rażąco wygórowane, a powód nie wykazał, aby tragiczna śmierć ojca doprowadziła do negatywnych następstw w jego psychice, które utrudniałyby mu prawidłowe funkcjonowanie bądź, że doznał wstrząsu psychicznego czy rozstroju zdrowia, a w szczególności, iż ten stan nadal trwa mimo upływającego czasu. Zdaniem pozwanego, w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do przyjęcia, iż wskutek śmierci ojca doszło do znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej powoda.

Wyrokiem z dnia 15 września 2015r. Sąd Okręgowy w Częstochowie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, koszty procesu wzajemnie zniósł.

Istotne elementy stanu faktycznego przyjętego przez Sąd pierwszej instancji za podstawę rozstrzygnięcia przedstawiają się następująco:

W dniu 9 października 2014r. w S. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniósł ojciec powoda P. G.. Kierująca samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) K. D. na skrzyżowaniu nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu doprowadzając do zderzenia z prawidłowo jadącym rowerem P. G., wskutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, a w szczególności urazu głowy ze złamaniem kości czaszki, krwotokiem śródczaszkowym, stłuczeniem mózgu i obrzękiem mózgu, czego następstwem była jego śmierć. Za czyn ten wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., kierująca została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 19 lutego 2015r. w sprawie II K 925/14.

P. G. urodził się (...) Od 9 listopada 1968 r. pozostawał w związku małżeńskim z M. G.. Małżonkowie mieli troje dzieci: syna i dwie córki oraz dziewięcioro wnucząt. Po usamodzielnieniu się dzieci, P. G. i jego żona zamieszkiwali sami na nieruchomości, której własność przenieśli na rzecz córki J. Ś.. Na tej samej posesji w drugim domu zamieszkuje J. Ś. z mężem i dziećmi. P. G. od lat 80-tych pozostawał na rencie po wypadku w pracy, przed śmiercią pobierał emeryturę w kwocie 2 049 zł. M. G., przed wypadkiem męża, otrzymywała emeryturę w kwocie 780 zł. Powód K. G. (1) urodził się (...) Wyprowadził się z domu rodzinnego w 1993r. Powód z zawodu jest geodetą, prowadzi własną działalność gospodarczą, osiągając z tego tytułu w 2014r. zyski w wysokości około 2 000 zł miesięcznie. Powód pozostaje w związku małżeńskim z K. G. (2), ze związku tego mają jedno dziecko - córkę W. w wieku 13 lat. Powód zamieszkuje z żoną, córką, matką żony oraz synem żony z pierwszego małżeństwa w wieku 27 lat. Żona powoda prowadzi działalność gospodarczą – handel odzieżą, osiągając w 2014r. zyski w wysokości około 700 zł miesięcznie. Teściowa powoda pobiera świadczenie emerytalne w kwocie 1 300 zł. Syn żony powoda otrzymuje zasiłek opiekuńczy w kwocie 500 zł. Odległość pomiędzy domem powoda a domem jego rodziców wynosi około 4-5 km. Powód starał się w miarę możliwości czasowych odwiedzać ojca jak najczęściej, widywali się około 3-4 razy w miesiącu, czasami rzadziej, wszystkie święta cała rodzina spędzała razem. P. i M. G. sami nie jeździli w odwiedziny do syna z uwagi na brak samochodu, czasami powód przywoził rodziców do siebie w odwiedziny. W czasie spotkań powód i jego ojciec siedzieli razem, rozmawiali, wypytywali się nawzajem, co się u nich w międzyczasie zdarzyło. P. G. wspomagał powoda i jego żonę dobrym słowem, interesował się ich pracą. Rodzice powoda mieli również bardzo serdeczne relacje z córką powoda W.. Dziadkowie dawali córce powoda, jak i pozostałym swoim wnukom, drobne pieniądze w kwotach po 50-100 zł, np. na lody, za „dobre świadectwo”, na wycieczkę, odpust, itp. Powód był związany emocjonalnie, zżyty ze swoim ojcem, relacje panujące między nimi były prawidłowe i serdeczne. Śmierć ojca spowodowała u powoda

smutek, przygnębienie, żal po jego stracie. Przez kilka dni powód nie był w stanie zajmować się własną działalnością gospodarczą, cały czas myślał o wypadku ojca. Zaakceptowanie takiego stanu rzeczy, zajęło powodowi około 2-3 miesięcy. Ojciec zajmował w życiu powoda bardzo ważne miejsce. Obecnie powód znajduje się w stabilnym stanie emocjonalnym i psychicznym, po śmierci ojca nie korzystał z pomocy żadnego specjalisty.

Sąd Okręgowy uznał, że odpowiedzialność pozwanego za sprawcę wypadku komunikacyjnego z dnia 9 października 2014r., w wyniku którego śmierć poniósł P. G., była co do zasady pomiędzy stronami bezsporna, a spór dotyczył wysokości zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. należnego powodowi oraz zasadności i wysokości odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej z art. 446 § 3 k.c. Sąd pierwszej instancji powołując się na treść art. 446 § 4 k.c. wskazał, że roszczenie najbliższych członków rodziny zmarłego o przyznanie stosownego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, które zmierza do zaspokojenia szkody niematerialnej, ma na celu kompensację doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby bliskiej. Jest ono odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, która nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Podkreślił, odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych, iż wysokość zadośćuczynienia może odnosić się do stopy życiowej społeczeństwa i pośrednio rzutować na jego umiarkowany wymiar, bez względu na status społeczny i materialny pokrzywdzonego z tym, że przesłanka stopy życiowej społeczeństwa ma charakter uzupełniający i ogranicza wielkość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej. Z drugiej strony nie może pozbawić zadośćuczynienia jego funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego wymiar. Na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (np. nerwicy, depresji), roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego. Ocena rozmiaru krzywdy w związku ze śmiercią osoby najbliższej i ekwiwalentu pieniężnego należnego z tego tytułu zależy każdorazowo od więzi łączących najbliższych członków rodziny.

W świetle ustalonego stanu faktycznego stwierdził Sąd Okręgowy, iż więź pomiędzy powodem K. G. (1) i jego ojcem P. G. uzasadnia roszczenie o zadośćuczynienie co do zasady. Powód był emocjonalnie związany z ojcem, relacje między nimi były poprawne, życzliwe, serdeczne. Powód, mimo iż był dorosły i stworzył własną rodzinę, miał dość częsty kontakt z ojcem. Nagła śmierć ojca spowodowała u powoda smutek, przygnębienie, żal, a stan taki utrzymywał się przez okres co najmniej 2-3 miesięcy, zaś aktualnie brak jest negatywnych skutków śmierci ojca w stanie psychicznym powoda, jego aktywności życiowej i stanie emocjonalnym. Strata ojca nie wywołała u powoda dolegliwości natury psychicznej czy emocjonalnej, które skutkowałyby potrzebą podjęcia leczenia psychiatrycznego lub terapii psychologicznej. Sąd zwrócił uwagę, że pomimo śmierci ojca, które to zdarzenie było niewątpliwie dla powoda bolesne, nie stał się on osobą samotną, gdyż od wielu lat przed wypadkiem ojca był osobą samodzielną, mającą własną rodzinę, która niewątpliwie była i jest dla niego najważniejsza, w szczególności powód nie znalazł się w sytuacji utraty jedynej bliskiej mu osoby. Otoczenie innych bliskich osób, konieczność dbania o potrzeby rodziny, upływ czasu, pomagają w radzeniu sobie z poczuciem straty. Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy ustalił wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi na kwotę 30 000 zł i uwzględniając wypłaconą przez pozwanego kwotę 5 000 zł tytułem zadośćuczynienia, zasądził na rzecz powoda pozostałą do zapłaty kwotę 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia (punkt 1 wyroku).

Uzasadniając uwzględnienie roszczenia odsetkowego wskazał Sąd Okręgowy, że zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu zobowiązanego przez poszkodowanego do spełnienia świadczenia (art. 455 § 1 k.c.) i od tej chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.), z wyjątkami wynikającymi z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Skoro powód przed wniesieniem pozwu wzywał pozwanego do zapłaty na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 120 000 zł pismem z dnia 5 listopada 2014r. (k. 62), to żądanie zasądzenia ustawowych odsetek od daty wniesienia pozwu, tj. od dnia 25 lutego 2015r., zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił roszczenia powoda o zasądzenie na podstawie art. 446 § 3 k.c. stosownego odszkodowania, uznając, iż przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej w postaci znacznego pogorszenia sytuacji życiowej nie zostały spełnione w odniesieniu do powoda K. G. (1). Powód od wielu lat, przed wypadkiem ojca, był osobą samodzielną, również pod względem finansowym, prowadził i prowadzi działalność gospodarczą jako geodeta, małżonka powoda również zajmuje się działalnością gospodarczą w branży handlowej, mają własny dom, środki utrzymania i sami prowadzą swoje gospodarstwo domowe. Rodzina powoda była i jest „samowystarczalna” pod względem materialnym, bytowym. Z zeznań świadków i powoda wynika, iż ojciec nie pomagał mu przy budowie domu, nie wspomagał go finansowo. Sąd stwierdził zatem, że o ile szkoda niemajątkowa w postaci krzywdy w przypadku powoda wystąpiła, o tyle jego szkoda o charakterze ekonomicznym pozostała nieudowodniona, dlatego też powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 35 000 zł tytułem zadośćuczynienia i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego art. 446 § 4 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na nieodpowiedniej ocenie przyjętych kryteriów ustalenia wysokości zadośćuczynienia w odniesieniu do ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co skutkowało błędnym uznaniem kwoty 30 000 zł za odpowiednią do zakresu doznanej przez powoda krzywdy, podczas gdy zakres krzywdy powoda uzasadnia ustalenie zadośćuczynienia na poziomie 65 000 zł;
2. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, w szczególności art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny, co skutkowało przyznaniem powodowi rażąco niskiej kwoty zadośćuczynienia, pomimo istnienia przesłanek do przyznania zadośćuczynienia w żądanej wysokości.

Powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 35 000 zł oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Zdaniem powoda, przyznana kwota 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia w niedostateczny sposób uwzględnia istotne okoliczności, mające wpływ na rozmiar cierpienia i jego sytuację po śmierci ojca, co doprowadziło do ograniczenia kompensacyjnej roli zadośćuczynienia i przyjęcie jako odpowiedniej kwoty oczywiście zaniżonej. Wskazał, że krzywda wywołana śmiercią ojca jest jedną z najbardziej dotkliwych w uwagi na rodzaj i siłę więzów rodzinnych oraz rolę pełnioną w rodzinie przez ojca. Poczucie krzywdy było spotęgowane przez fakt, że śmierć nastąpiła nagle i nieoczekiwanie.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie w żadnej części i podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. Powód kwestionował zasadność zaskarżonego wyroku zarzucając zarówno naruszenie prawa materialnego jak i procesowego, stąd w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Wbrew zarzutom skarżącego sąd pierwszej instancji nie naruszył prawa procesowego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, ustalił prawidłowy stan faktyczny, wszechstronnie rozważył zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonując ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania świadków i powoda nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu

poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej - wyższej instancji i skarżącemu - na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, a także przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. W ocenie Sądu Apelacyjnego podniesiony przez powoda zarzut dokonania oceny dowodów w sposób dowolny nie jest skuteczny, ponieważ skarżący, przytaczając swoje stanowisko, kwestionujące wysokość przyznanego powodowi zadośćuczynienia, w najmniejszym stopniu nie skonkretyzował, na czym miała polegać dowolność Sądu pierwszej instancji. Tymczasem zarzut ten może odnieść skutek jedynie wtedy, gdy skarżący wykaże, że doszło do rażącego naruszenia ustanowionych w tym przepisie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów, a nie wówczas, gdy będzie zmierzał tylko do uwzględnienia ustalonego przez siebie stanu faktycznego i oceny prawnej. Wywody wskazane w apelacji nie określają, jakim zasadam logiki czy doświadczenia życiowego Sąd Okręgowy uchybił, dokonując kwestionowanej oceny materiału dowodowego. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż powód pozostawał z ojcem w dobrych, zażyłych stosunkach, znajdując w nim oparcie, mogąc liczyć na pomoc i radę. Sąd oparł się przy tym głównie na zeznaniach świadków, będących członkami najbliższej rodziny oraz samego powoda, w sposób uprawniony dając im wiarę.

Przechodząc do dalszej części apelacji i zarzutu naruszenia prawa materialnego, co do rozstrzygnięcia w przedmiocie zadośćuczynienia, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Przepis art. 446 § 4 k.c. umożliwia najbliższym członkom rodziny zmarłego żądanie zadośćuczynienia, gdy śmierć poszkodowanego nastąpiła w wyniku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Określając wysokość zadośćuczynienia dochodzonego na tej podstawie należy pamiętać, że na rozmiar krzywdy wywołanej śmiercią osoby najbliższej wpływ ma nie tylko dramatyzm doznań, ale również poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne, wstrząs psychiczny wywołany śmiercią, intensywność oraz rodzaj więzi ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, a także stopień w jakim pośrednio poszkodowany będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości oraz zdolności jej zaakceptowania.

Odnosząc się do zarzutów kwestionujących wysokość zasądzzonego na rzecz powoda zadośćuczynienia podkreślić należy, że jego uwzględnienie możliwe jest wówczas, gdy nastąpiło oczywiste naruszenie ogólnych kryteriów jej ustalania. Zarzut zawyżenia lub zaniżenia wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia może być uwzględniony tylko w razie wykazania oczywistego naruszenia tych kryteriów przez sąd I instancji, tym bardziej, że w pojęciu "odpowiednia suma zadośćuczynienia" zawarte jest uprawnienie swobodnej oceny sądu (wyrok SN 15 lutego 2006 r., IV CK 384/05, opubl. w LEX nr 179739 oraz wyrok SN z 5 grudnia 2006 r., II PK 102/06, opubl. w OSNP 2008/1-2/11, a także wyrok SN z 4 lipca 2002 r., I CKN 837/00, opubl. w LEX nr 56891). Sąd pierwszej instancji zasadnie wskazał, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, tym samym jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych odczuciach przeżywanych przez tę osobę. Kompensata majątkowa ma na celu przewyżczenie przykrych doznań, umożliwienie pełniejszego zaspokojenia potrzeb i pragnień pokrzywdzonego. Określenie wysokości zadośćuczynienia dokonane przez Sąd Okręgowy nastąpiło z uwzględnieniem wszystkich zachodzących okoliczności faktycznych, a Sąd miał na uwadze zarówno przeciętną stopę życiową społeczeństwa jak i realia ekonomiczne powoda. Korygowanie przez Sąd II instancji zasądzzonego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (wyrok SN z 18 listopada 2004 r., I CK 219/04, opubl. w LEX nr 146356), co w przedmiotowej sprawie nie występuje. Zwłaszcza, że wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia określona przez Sąd Okręgowy z pewnością nie jest drastycznie zaniżona, lecz znajduje uzasadnienie w realiach przedmiotowej sprawy, a przy tym stanowi odczuwalną ekonomicznie wartość. Niewątpliwie tragiczna śmierć P. G. wywarła u powoda poczucie krzywdy i osamotnienia, ból psychiczny spowodowany śmiercią jednej z najbliższych osób skutkowałam przygnębieniem powoda, który był zżyty z ojcem, pomimo założenia własnej rodziny i całkowitego usamodzielnienia się. Sąd Okręgowy określając wysokość

należnego powodowi zadośćuczynienia nie dopuścił się zarzucanych naruszeń prawa procesowego i materialnego, stąd orzeczenie nie wymagało korekty rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Prawdłowo zostało przyjęte przez Sąd pierwszej instancji, że śmierć ojca była dla powoda poważną dolegliwością, która bezpośrednio przełożyła się na pogorszenie jego codziennego funkcjonowania, szczególnie w początkowym okresie po jego śmierci. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał jednak podstaw do przyjęcia, że powód przeżywał okres żałoby w sposób nasilony i by nadal borykał się zaburzeniami w prawidłowym funkcjonowaniu społecznym, świadczy o tym fakt normalnego prowadzenia życia rodzinnego oraz zawodowego. Śmierć ojca spowodowała negatywne emocje, przeżycia i cierpienia, lecz z biegiem czasu powód zaakceptował i pogodził się ze stratą ojca. Bez wątpienia w życiu powoda zabrakło ważnej osoby, z którą był związany uczuciowo i emocjonalnie, na której radę i pomoc nawet w dorosłym życiu mógł liczyć. W tej sytuacji ustalona przez Sąd pierwszej instancji kwota zadośćuczynienia w wysokości 30 000 zł nie może być uznania za rażąco zaniżoną.

Wobec braku podstaw do uwzględnienia apelacji została ona oddalona, jako niezasadna, na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 490 ze zm.).

SSO del. Jolanta Polko SSA Piotr Wójtowicz SSA Joanna Kurpierz